

ДУЖЕ ПОГАНА ІДЕЯ

Просто над храмом Зевса із шипінням спалахує розряд електрики, і я здригаюся, тоді як натовп охає й ахає. У Сан-Франциско проживають представники усіх верств суспільства, культур та релігій, але ніхто не заперечує, що цьому місту покровительствує Зевс.

Мені не потрібно навіть дивитися на той храм, щоб його образ постав у моїй уяві — білосніжна кам'яна споруда з класичними різьбленими колонами, оповитими загравою пурпурно-білих відсвітів та іскор від безперервних блискавичних дуг, які здійснюються над дахом.

Я хитаю головою.

Він дуже пишається цими своїми блискавками — символом єдиного у світі міста, захищеного божественною силою. Та якщо Зевс не в гуморі... як правило, це впливає на освітлення. Можна тільки уявити, скільки часу доводиться проводити на колінах у цьому храмі всім тим, хто насолоджується безперебійним електропостачанням, доводиться проводити на колінах у цьому храмі.

Я б краще жила в темряві.

— Тут нам бути не можна, — бурмочу я собі під ніс, додаючи галочку в планшеті, а потім оглядаю метушливий натовп, намагаючись відшукати одного з наших кишенькових злодіїв, що пробирається крізь юрбу, яка нічого не підозрює.

Моя єдина робота на сьогодні — це спостерігати, більше мене зазвичай ні про що й не просять. Спостерігати та записувати. Але з усіх нікчемних схем, які мій шеф, Фелікс, вигадав за ці роки, на одному щаблі з цією стоїть хіба що спроба зловити пегаса, щоб продати його на чорному ринку. Через це наше лігво на роки увійшло до списку Посейдонових ворогів. Так, лігво. Назва не надто вигадлива, але ж ми злодії, а не поети.

Я подумки знизую плечима. Принаймні Фелікс не схиблений на ідеї знову вкрасти гранатові зернята в Аїда. Подейкують, що Аїд не такий поблажливий, як Посейдон.

До того ж навряд чи в новачків є вибір, яку роботу виконувати. Наші батьки залишили нас як заставу, щоб ми відпрацювали їхні борги, і більшість злодіїв нетерпляче чекають на будь-яку пропозицію роботи. Кожна робота на крок наближає до чистої книги заборгованостей. Але не мене. У мене більше немає боргів. Коли моя сім'я віддала мене до Ордену, я була така маленька, що навіть не пам'ятаю свого справжнього імені. Але зараз мені вже двадцять три, тож відтоді минуло чимало часу, і я не хочу про це згадувати.

Спалах світла пронизує важкі хмари над головою, і за мить лунає гучний тріск, від якого спрацьовує автомобільна сигналізація, і лунає дитячий плач.

Цього разу я аж підстрибую, але мені вдається контролювати свій погляд, продовжувати спрямовувати його перед собою.

— Злякалася невеличкої блискавки, Ліро? — дорікає Ченс, досвідчений злодій, стоячи ліворуч від мене. Сьогодні саме йому віддають усе крадене, і на мить він відволікається від своєї роботи, щоб обдарувати мене поблажливою посмішкою.

От козел. Він один із найстарших злодіїв у нашому лігві, тож мав би вже сплатити свій борг, але цього не сталося, і той факт, що я тут діловод і точно знаю, скільки ще він винен, його дуже злить. Це робить мене його улюбленою мішенню. Та найкращий спосіб спілкуватися з таким бовдуром, як він, — ігнорувати його.

Тож я зосереджуюся на натовпі жадібних людей, що нічого не підозрюють і дедалі більше скупчуються біля підніжжя храму, заповнюючи звивисту вулицю, яка здіймається вгору по схилу до святині. Усі вони зібралися тут, щоб опівночі спостерігати за церемонією відкриття Горнила з найкращих місць. Фелікс не міг дозволити собі втратити цю чудову нагоду — ідеальну можливість для кишенькових крадіжок. Орудувати так близько до священної будівлі — великий ризик, але наш шеф убезпечив себе від гніву богів, представивши це як іспит для новеньких і шанс зірвати останній куш перед початком церемонії.

Він збирається влаштувати чиесь вбивство. Або ще гірше...

Гадаю, саме тому Фелікс призначив скромного діловода, а саме мене, наглядати за порядком цього вечора. З огляду на підвищену небезпеку він потребував когось, хто стежив би за всім, хто, цитую, за будь-яку ціну не дозволив би нікому розгнівати богів, кінець цитати.

І він має рацію. Я б не побажала гніву богів навіть своєму найлютішому ворогові. Навіть Ченсу.

Як мій давній наставник, Фелікс знає про це. Насправді він єдиний, кому достеменно відомо, чому.

Невеличка група гульвіс у кофтинах із зображенням Зевса проходить повз мене, щоб піднятися вище по схилу, і кілька людей, продираючись крізь натовп, зачіпають мене плечами то зліва, то справа. Я користуюся нагодою, щоб умить опинитися за кілька кроків від Ченса. Я дійсно не люблю його. Та все ж не спускаю з нього очей, якщо він раптом намагатиметься наразитися на гнів бога, хоча й на відстані можу робити це так само легко.

Озирнувшись на нього, я зітхаю. Він припинив глузувати з мене і повернувся до своєї роботи.

Одна з новеньких, юнка з м'якими каштановими кучерями, пробирається до Ченса і торкається рукава його пальта, швидко вимовивши «вибачте», перш ніж проскочити повз нього. Хоча

зараз літо, але надворі достатньо прохолодно, щоб ніхто не зважав на вибір одягу досвідченого злодія, і це добре. Бо йому потрібно мати багато кишень.

Я навіть не помітила крадіжки, хоча й дивилася просто на неї. Я завжди сподівалася, що колись і сама стану злодійкою, але, на жаль, мені бракує однієї важливої навички — вправності.

Не озираючись, новенька розчиняється в натовпі, і ніхто навколо не помічає цього. Ченс кладе руку в кишеню, а потім хмуриться. Йому доводиться обнищпорити ще дві кишені, перш ніж він знаходить трофей. Це означає, що навіть він не відчув моменту його передачі.

Ця новенька — молодець. Та знову ж таки повторюся: її наставник — найкращий із нас.

На мить я дозволяю собі уявити, як це — бути однією зі злодіжок разом із нею, замість того щоб стовбичити тут і спостерігати, як це відбувається. Але мій життєвий шлях інший. Я вже змирилася із цим. Принаймні я не голодую, не опинилася у стічних канавах і не дозволила себе вбити... або щось гірше.

У мене все гаразд.

Я навіть маю власний сховок із монетами в місці, де їх ніхто ніколи не знайде. Лише готівка, жодних цифр на екрані. Одного дня я можу просто відмовитися від цього життя і матиму на це кошти.

«Але ти станеш ще більш самотньою», — шепоче всередині мене тоненький, сповнений сумнівів голос.

Я переступаю з ноги на ногу. *Так, ну... можливо, я заведу kota. Або ні. Собаку.*

Ніхто не може бути самотнім із собакою, правда ж?

Я дивлюся на знаменитий міст Золота Брама з його блискучими білими коринфськими колонами, які пасують до храму й утримуються величезними підвісними тросами. Опівночі дорогу перекриють для транспорту і дозволять людям, кількість яких продовжує збільшуватися, зайняти її. Міст тягнеться від мису

Міноса, де розкинувся храм, через гирло затоки до сліпучого міста по інший бік. Мерехтливі вогні ваблять до себе, а темряву чорної, як ніч, затоки порушують лише вогні кораблів, що пропливають повз.

Краєм ока я бачу, як одна з наймолодших новеньких прямує назустріч літній парі. Вочевидь, закохані, вони йдуть, тримаючись за руки, а я не можу впоратися з клубком у горлі. Жінка спирається на ціпок, намагаючись не відставати, а її супутник повільно плететься поруч, змушуючи себе крокувати вдвічі повільніше, щоб тримати її темп. Вона підіймає очі та усміхається йому у відповідь на цей жест, і я розумію, що вечір, зіпсований усвідомленням, що чийсь спритні пальчики витягнули з кишені гаманець чи годинник — це останнє, чого вони бажають.

І перш ніж юна злодійка підійшла занадто близько, я видаю свист — сигнал зупинитися, який знають усі новачки.

Ось вам і все, що я маю робити, — просто спостерігати й записувати. Сподіваюся, Фелікс не дізнається й не покарає мене за те, що я перейшла межу.

Злодійка зупиняється, роззираючись, аж раптом вираз її обличчя яснішає, і вона нетерпляче махає рукою. Не до мене. До когось позаду мене.

— Гей, Буне! — гукає новенька. Вона, мабуть, думає, що це він свистів.

Я змушую себе не повертатися й не дивитися.

Бун — єдина людина, чиє обличчя я видивляюся щодня, але це вже моя справа. Занотувавши у планшеті, що варто поговорити з дівчиною, аби вона не привертала до себе увагу під час роботи, я дозволяю собі озирнутися й провести її поглядом ліворуч від себе.

Бун Рунар.
Майстер-злодій. Мрія кожного і нічний кошмар усіх батьків.

Я нічого не можу вдіяти, щоб заспокоїти своє серце, яке починає ніяково стискатися, щойно він потрапляє мені на очі. Особливо тоді, коли він посміхається до новенької, сідає навпочіпки,

щоб бути ближче до неї, та каже щось таке, що змушує її сміятися, перш ніж вони обоє стають серйозними. Певно, він нагадує їй про те, що не варто привертати до себе увагу.

Я опускаю планшет і радію можливості насолодитися краєвидом.

Заввишки понад метр вісімдесят, ця постать складається із суцільних м'язів, нестримної сили, а в повітрі витає щось на кшталт «доїбися до мене та дізнайся, як воно» завдяки тим же м'язам і нещодавно доданий неохайній каштановій борідці, яка на відтінок темніша за волосся на голові. А ще він одягається як байкер. Багато джинсових та шкіряних елементів. Що ж, флюїди, які він випускає, говорять самі за себе. Він знає, як себе подати.

Якщо подивитися на нього, можна подумати, що він пройдисвіт на всі сто. Багато злодіїв-майстрів, наприклад Ченс, саме такі. Це захисний механізм. Тактика виживання. Але Бун не такий. Найбільше мені подобається, що він поводить себе з новенькими як терплячий наставник.

За мить він відправляє свою вихованку далі. Підвівшись, він оглядає місцевість, і мій шлунок стискається в очікуванні. Навряд чи Бун видивляється мене. Безсумнівно, він намагається знайти свою ученицю — першу дівчину, яка вже встигла щось вкрасти, — або шукає когось з інших майстрів-злодіїв.

Дарма що він дивиться просто в мій бік, його погляд оминає те місце, де я стою. Двічі.

А потім він відходить.

Я роблю довгий, повільний вдих і дивлюся, як він пробирається назад крізь натовп, аж поки не випускаю його з поля зору, у мільярдний раз шкодуючи, що в моєї матері відійшли води саме в храмі Зевса того самого дня, коли я народилася.

Того дня, коли я була проклята.

СТАЄ ТІЛЬКИ ПІРШЕ

— **О**т же ж бляха! — регоче Ченс просто мені у вухо. Я підстрибую, бо й не підозрювала, що він знову підійшов ближче — хай би його Аїд забрав — і тепер стоїть просто поруч зі мною.

— Тепер я бачу, — хитро каже він мимохідь. — Ліро Керес, ти що, вклепалася в Буна?

Його слова приземляються між мною та рештою новачків, що були поряд, наче маленькі бомби.

Кожна з них вибухає в моїх грудях. Прямі влучання.

Здавалося б, у мене вже мав би з'явитися імунітет. Але чи може хтось коли-небудь «побороти» бажання відчувати себе коханим, але водночас бути приреченим на нерозділене кохання? Якщо біль, що б'є рикошетом у мене в грудях, може про щось свідчити, то відповідь на це питання — рішуче «ні».

Хвилі придушених зітхань і бурмотіння, досить гучні, щоб їх можна було почути в постійному шумі цього моря людей, проносяться групою новачків, і щонайменше двоє з них дивляться в наш бік широко розплющеними, допитливими очима.

Не дай йому насолодитися твоєю реакцією.

Відчуваючи на собі нестерпні погляди присутніх, я втуплююся в планшет, що тримаю в руках, і приниження розповзається моїм тілом, наче сироти, що виступають на шкірі.

Щоб він здох.